

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den sande Drøm

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den sande Drøm", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid71280/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

»Ja,» sagde Dommeren, »det Indfald var ei galt.
Jeg Sagen at opsette nedes;
Thi i saa vigtigt Fald man maate sig vel betænke,
Gid vores Smed jeg Livet kunde skienke!
Farvel gode Folk: jeg gior alt, hvad jeg kan.» —
»Farvel velvise Mand! —

Han bladret i sin Lov omhyggelig;
Men finder intet der for sig,
Hvorved forbuden er, for Smed at retts Bager;
Han sin Beslutning tager,
Og saa afsiger denne Dom:
(Hvem, som vil høre den, han kom!)
»Vel er Grovsmeden Jens,
For al Unøskylidning lens,
Og her for Retten selv bekiendte,
Han Anders Pedersen til Lrigheden sendte;
Men da i vores Bye en Smed vi ikkun have,
Jeg maatte være reent af Lave,
Hvad jeg vilde see ham døde.
Men her er to, som bager Brode.»

»Thi kiender jeg for Ret:
Den ældste Bager skal undgielde dat,
Og for det skedte Mord med Liv for Liv bør bøde,
Til velfortiente Straf for sig
Og ligesindede til Afskye og til Skræle»

Den Bager græd Guds jammerlig,
Da man ham førte væk.

Moral.

Bered: thi Døden altid væri
Den kommer, naar du mindst den tænker nær.

DEN SANDE DRØM.

Effluvitur aqua, irriterentia meliorum.

Der var tre friske Fyter,
Som søgte Eventyrer;
Thi Nød og Lulhed jaget dem
Fra fattig Hiem.

De gik en Bierdingvei til Føde;
 Da mødte dem en Flod.
 De i en Maade stød,
 Da de saae ingen Raad.
 Her dyre vare gode Raad.
 For dem var Bagatel at røve
 En andens Gods.
 Dog at fortælle det vi ei behøve.
 Men her var inter: Gods. Til sidst faaer *Jesper* Øie
 (Der ene hæfte saa)
 Paa Baad, som noget henne laae.
 Han raabte hoppende og haad:
 »He! Funtus! Folk! nu seer jeg Baad.»

Men jeg at sige har forglemt,
 At Reisen var bestemt
 Til Rigets Hovedstad.
 (De store Stæder har, jeg veed ei hvad,
 Som Skielmen gieme Ide gad.)

De ikke sene var i deres Gang,
 I Baaden sprang,
 Trak *Dræggene* op.
 (Saa kaldes, efter mine Tanker,
 De Baades Anker.
 Nu vel det være kan det samme,
 Om rette Navn jeg ikke skulde ramme.)

De roede saa, at Hesten i Gallop
 Dem skulde maattet give efter.
 De alt for stærkt anspændte deres Kræfter.
 De snart blev ud af Stand
 (Saa gaaer det dem, som alt for heftig ile)
 Til Stad at naae; de søgte nærmest Land
 For matte Lemmer der at hvile.
 De en udgravet Høi strax ved Ankomsten fandt,
 Og i den Høi saa tungt et Skrin,
 At alle ønskede: O! gid den Skat var min!
 'To af dem dumme var' som Fisik,
 Men *Jesper* var polisk.
 Der tales om tre Ige Dele;
 Men *Jesper* lurede Lumsk paa det Hele.
 »Hør,« sagde han, »det Skrin, vi fandt,
 Tilhører den, som drømmer sandt!
 Vi dog anvende maa en liden Stund,
 Til Vederqvælgelse at tage os en Blund.
 Om alle tre vi Sandhed drømme.

Har Skiebnet vildet dømmet
Hver af os til en Ige Part;
De to smykke snart.
De tænkte saa:
»Det kan man nok indgaae;
Hvad vi har dømt, har ingen kunde bære.
Man let kan sende Drømme gjøre.»

Paa Bredden de i Baaden Jesper laae.

En Times Tid gik der nok hen,
Før de omtalte to opvaagnede igjen.
De vilde strax en Sammenligning gjøre,
Før sandest Dørm at bære.
Den ene havde dømt, at hvidt var ikke sort.
Den anden: Vinteren drev Sommer bort.
De nu min Jesper søvne,
Og Baaden med.
Fra Landet fire Favne
Han havde kastet Anker ned
Og laae i Roelighed
Der Skrinet at opdirke.
De andres Skjeldord ei, og ei Forbandelser
Paa trygge Jesper virke.
Han troig blev Arbeidet ved.
Han raabte kun i Land: »Min Dørm er nok den rette,
Jeg dømt, jeg bortførte det.»
(Og viste dem sit Skrin),
»Min Dørm er slagen artig indle
Omsider Skrinet sabnet er,
Og Jesper fandt, hvad I knap wene,
Sex vakre Kampestene.
Slig Seddel laas derved: Herr Finder! med Forlov,
De er, hvad før jeg var,
Som grov,
En Nar.

PRUTNINGEN.

Den Vilde haver høst til Lov
Kun sin Natur.
Den var saa vild, som han, og puur;
Hos ham ei Tyverie blev nævnet og ei Rov.